

Stotte, Arveprinds Frederik, Havens Grundlægger, rejste sig selv; kun Faa vide nu, hvem den forestiller. Saaledes vil det ikke gaa med Mindet om Caroline Amalie; den røde Granit vil tro bevare den hvide uplettede Marmormedaillon; thi den er — som Indskriften fortæller — rejst til en »Tak for din Kjærlighed«.

Mindestotten, der afsløredes paa den afdøde Enkedronnings Fødselsdag den 28. Juni i Overværelse af D. M. Kongen og Dronningen, D. k. H. Kronprindsen og Kronprindsessen og deres to ældste Børn, er udført efter Tegning af Billedhugger O. Evens, som ligeledes har udført Portrait-Medaillonen i Marmor. Selve det 6 Alen høje Monument er forfærdiget af poleret Granit i Vestervik; det er rejst paa Slottets nordre Side i den lille Have, som Dronningen særlig yndede.

Dyna Beumer.

Sammenlignet med Tilstandene et Hundremaal tilbage i Tiden kan det ikke siges, at det i vore Dage er paa Sangens Omraade, at Kunsten særlig arbejder. Det er Pianister, Violinister, Violoncellister og andre Instrumentister, der ere fremme i første

Linie og have hævet Instrumenttekniken til et snart usundt Raffinement, derimod har Sangvirtuositeten havt sin egenlige Guldalder, og det er en bestandig tilbagevendende Klage, at Sangkunsten er ifærd med at dø. Det er Tidens Hastighed, det er dens Mangel paa Ro til at afvente et majsommeligt og aarelangt Studium, som frembringer denne Masse af mere eller mindre talentfulde Dilettanter, der smykke sig med Navnet Sanger og udgjøre Hovedbestanddelen af Operascenens og Koncertsalens faste Stok. Saa meget desto mere skønner man paa de faa ædle Blomster, som endnu finde Væxt blandt alle de vilde Skud, der mangle Pleje og Kunstens forældende Indflydelse.

Den unge belgiske Sangerinde Dyna Beumer har havt det store Held, at man itide er bleven opmærksom paa den vokale Overflodighed, Naturen havde udstyret hende med, og det endnu større Held, at denne Overflodighed er bleven sat i Skole hos en af Verdens intelligenteste Sangere, Faure. Hun tilhører nu den ikke meget store Skare af uforfærdede Rekruter, som ere beredte til at indtage Pladserne som *diva*, saasnt en af dem maatte blive ledig. Vilde man dele disse Verdenssangerinder i tre Klasser, den første med dem, der baade have Navn og kunne synges — en Konstellation, som koster Impressarioen gyselig mange Penge — den anden dem, der hovedsagelig leve paa Navnet, og endelig den tredje, de, der endnu kun mangle Navnet, saa vil Dyna Beumer nærmest høre til den sidste Klasse. Men just som saadan har hun i sine Stemmestemmer den Charme, som kun Ungdommens Friskhed kan omgive den med, og for Kjøbenhavns Vedkommende forøger det i alle Tilfælde Interessen for hende, at hun har valgt vor gode Stad som en af de første Milepæle paa den, vi ville ikke tro særdeles lange Vandring, der vil skjænke hende »Navnet«.

Dyna Beumer er endnu ung, og hun har derfor det tredje Held, at have Fremtiden for sig. Hun er født den 1. September 1859 i Brüssel og kom til Verden i en Familie, hvis Traditioner prædestinerede hende for Tonekunsten. Hendes Fader, Henri Beumer,

Dyna Beumer

var Soloviolinist hos Kongen af Belgien og Lærer i »la classe de perfectionnement« ved Konservatoriet i Brüssel, Moderen Pianistinde og ligeledes Lærer ved Konservatoriet. Saasnt den unge Pige havde gjort sine første Skridt paa Musikens Vej, blev hun Elev af Konservatoriet, hvor hun fik Sangundervisning af en i Brüssel bekjendt Sanglærer Chiaromonte. Hendes Fremskridt vare af en saa hurtig Natur, at hun efter kun et Aars Uddannelse her modtog »le premier prix d'excellence« i 1878. Faure hørte hende tilfældig synges, og at han har fæstet stor Tro til den unge Pige, viser den Omstændighed, at han selv tilbød at føre hende videre i Sangkunstens Mysterier. Dette vilde under alle Omstændigheder have noget at sige, for Frøken Beumer fik det derimod en særlig Betydning. Under denne Periode hørte bl. A. engang Prindsen af Wales hende og fik hende til at tage mod et Engagement i London. Hun blev her introduceret ved de Koncerter (*state concerts*), som Dronningen af England hvert Aar giver i Buckingham-Palæet, og derfra var Vejen kun kort til de store Koncerter i Coventgarden-Theatret. Det var en stor Succes, og det i Omgivelser, der baade i Retning af Ydende og Tilhørere ikke godt kunde være mere kræse og vanskelige.

Det første Skridt ud i Verden var paa denne Maade blevet en lille Triumf. Siden den Tid har Frøken Beumer ikke forsømt at forfølge de indvundne Fordele. Yderligere Glands fik hendes Renomme i den By, hvortil al Verdens Kunstnere strømme for at faae deres Ry bekræftet — men ogsaa hyppigt forkastet — og som i særlig Grad har den Prestige at skjænke »Navnet«, Paris. Ved Koncerter hos Padeloup og Colonne blev Londonerkampagnens Fordele yderligere befæstede. Derefter vare de forestaaende Concertrejsere til Tydskland, Frankrig, Holland, Belgien, Schweiz, England og nu sidst til Danmark kun en »Promenade«. Det egenlige Felttog var allerede vundet.

Frøken Beumer har imidlertid ikke været ledsaget af lutter Held. Hun har havt den Ulykke som

Barn ved et Fald at faae sit ene Ben saaledes beskadiget, at det nu er stivt. Til Scenen og til Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, har hun en brændende Hu, men nu maa hun nøje sig med at omsætte sine dramatiske Evner i den mindre Form, som er betinget af en Koncertsal og et Selskabskostume. Til Gjengjæld kan hun saa meget desto stærkere lægge Hovedvægten paa Sangkunsten. Hendes toaarige Studium hos Faure er heller ikke gledet sporet forbi, hun er uimodsigelig sin Lærers Elev. Faures ejendommelige Syngemaade, hans fornemme Sky for at »brøle i«, for brutalt at øse op af Lungekræfterne, hans Forkjærlighed for distingveret og diskret at holde igjen paa Stemmeapparatet, for saa at lægge hele sin Styrke i det, at kunne modulere Klangene, nuancere, schattere med Fordeling af Lys og Skygge, hvor Øret netop ved det Fine i Kunsten tvinges til at lytte og til Opmærksomhed — hele denne intelligente og overlegne Syngemaade har Frøken Beumer, og hele det tekniske Apparat, dette Foredrag er betinget af, deriblandt i første Række Vejrtrækningen, er i endog ikke almindelig Grad i Orden. Anlagt paa de sædvanlige italienske Bra-vourarier har dette

System ikke den Virtuosglands over sig, som blænder og bestikker, men dets egenlige Felt er *chanson*'en. At høre Frøken Beumer — man er fristet til med Franskmændene at sige »dire« — f. Ex. *le crépuscule* af Massenet, er i sin Genre en fuldkommen Nydelse, hvori Intet mangler. At hun i sit Repertoire kunde holde sig hovedsagelig til denne Genre, var saa meget desto mere ønskeligt. Men det forstaaer sig, en Koncertsangerindes Stilling er altid vanskelig og hendes Repertoire kun endnu vanskeligere. Og det Molok-Ofert, som hedder Arie af »Puritani«, »Traviata«, »Sonnambula«, »Favorita« o. s. v. o. s. v. maa nu engang bringes det store Publikum. Frøken Beumer har ialtfald den Specialitet i Nattergalearien af »Noces de Jeanette« at have en Variant paa Arten, som ikke endnu tilhører den uundgaaelige Koncertariegenre og hvor hun tilmed kan stille sin Strubes Virtuositet under en særdeles flatterende Belysning.

Munken.

En Fortælling.

(Fortælling.)

Tredie Kapitel.

Foraaret havde holdt sit Indtog over de danske Øer, et tidligt, mildt og jublende Foraar. Folk fristedes til at tro, at de gamle Beretninger om Bøgeløvhytterne paa Valborgsdag ikke skyldtes en simpel Fejl i Tidsregningen, men virkelig en stor Fremmelighed hos Datidens Foraar. De mere Sangvinske smigrede sig med, at saadan skulde det nu vare ved, lige til vi fik Sommer, men Pessimisterne rystede misbilligende paa Hovedet og fremsatte skumle Profetier om kommende Snestorme. »Tænk blot paa den 13. Maj 1867!« sagde de.